

Josep Lluís Bronchal

ALGUNES FLORETES
DE LA VIDA
DE SOR PIERRETTE PRAT
(1927 – 2014)
Clarissa i abadessa
del Reial Monestir
de Santa Maria de Pedralbes

Barcelona, 2025

Un dia va arribar a les meves mans el llibre *Les Floretes de sant Francesc*, i amb la seva lectura vaig experimentar una sensació nova i estranya. Em vaig enamorar de sant Francesc i de santa Clara com si els conegués de tota la vida i fossin de la meva família. Semblava que m'estiguessin interpel·lant directament a mi amb les seves paraules i fets. Era una cosa subtil i inexplicable. Tots dos van tocar el meu cor.

El nou concepte de fraternitat que aporta Francesc trenca amb el motlle dels altres ordes religiosos monàstics ja establerts. Ell no vol ser monjo sinó germà. Francesc i Clara no volien ser monjos sinó germans. La diferència és important. De seguida em vaig identificar amb aquest ideal de pobresa, d'amor i de germanor. També em va atreure l'amor a Jesús i a la seva humanitat. Vaig dir-me que tard o d'hora volia pertànyer a la família franciscana.

DEDICATÒRIA

A Janine Prat,
que em va inspirar en gran mesura
la redacció d'aquests textos.

L'Autor

Primera edició: Octubre del 2025

Edita: Amics i amigues de sor Pierrette Prat

ÍNDIX

Justificació d'aquestes Floretes.....	5
Una dona i clarissa de carn i ossos.....	7
Llegint Les Floretes de sant Francesc (1942).....	11
El misteri (1946).....	13
La fugida de casa (1957).....	15
Novícia abans de la professió (1958).....	17
Fent d'abadessa (1973).....	19
Les dames pobres (1985).....	23
Viure en l'eternitat (2010).....	25
La darrera carta (2013).....	27
Diàleg amb Jesús (2014).....	29
Acomiadant-se dels seus familiars (2014).....	35
La pecadora ungint els peus de Jesús.....	39
Epíleg.....	41
Cartes de cloenda.....	45

JUSTIFICACIÓ D'AQUESTES FLORETES

El primer text que vaig escriure d'aquesta sèrie va ser "Diàleg amb Jesús". Tenia els meus dubtes sobre la conveniència o no de continuar endavant amb un text que podria ser malentès i criticat, no tant pel que deia sinó per la forma emprada, l'evocació o recreació literària. Era conscient que recrear situacions o diàlegs en una religiosa coneguda podia ser mal interpretat. Era una idea i visió completament meva, i cal dir que en cap moment no l'havia comentat a ningú. Entremig vaig promoure i coordinar *l'Homenatge a sor Pierrette Prat* (2016).

Va arribar un moment en què vaig pensar que no havia de tenir cap prevenció ni por d'escriure més coses d'ella, donat que ningú més ho volia fer. Entre el 10 i el 12 de juny del 2018 faig la redacció definitiva del projectat "Diàleg amb Jesús". Diria que fou una experiència literària i espiritual alhora, i no vaig haver d'esforçar-me gaire, perquè les paraules fluïen sobre el paper de forma espontània. El dia 16 de juny del 2018, dissabte, vaig anar a trobar novament la Janine Prat a Viladecans. Ella em va explicar alguna anècdota referida a la seva germana que em va colpir.

En els dies següents vaig estar considerant la possibilitat d'escriure altres textos en el mateix registre que l'anterior, i el 23 de juny del 2018 li escric a la Janine comentant-li el projecte: " (...) m'agradaria escriure alguns textos dedicats

a sor Pierrette, evocant literàriament alguns aspectes o moments claus de la seva vida”. També li demano la seva ajuda per tal de fer-me una idea més aproximada del que va viure i sentir en cada moment. A tal fi li adjunto un qüestionari amb set preguntes concretes d'aquests moments vitals. Són coses que, en general, ja conec a través de l' "Esbós biogràfic de sor Pierrette Prat", recollit a l'Homenatge del 2016, però m'interessa rebre les seves paraules concretes per si em poden aportar alguna llum nova.

Tanmateix estic plenament inspirat i no espero les seves respostes per posar-me a escriure. El dia 7 de juliol començo a redactar els esborranys i quan rebo les respostes de la Janine el 25 de juliol, ja porto redactats un total de sis textos. A partir d'aquesta data segueixo escrivint fins el dia 4 d'agost, en què acabo l'últim text. En els dies següents corregeixo els escrits, i el dia 11 d'agost del 2018, festivitat de santa Clara d'Assís, dono per acabat el recull.

UNA DONA I CLARISSA DE CARN I OSSOS

Sovint quan s'escriu la vida de les persones que han deixat rastre en els seus contemporanis, i més concretament la vida dels sants i de les seves virtuts heroiques, es tendeix a cobrir-los amb un vel de mitificació i a considerar les més petites coses seves com a fets excepcionals. Així, s'acostuma a crear en l'imaginari col·lectiu personatges irreals i poc creïbles, on la dimensió purament humana queda en un segon pla, quan no amagada a propòsit, per tal de fer una exaltació exagerada.

Aquests éssers semblen més aviat una ficció, vinguts d'ultratomba, una caricatura d'ells mateixos i no convencen a ningú. Aquesta deformació interessada sovint és grotesca. Si es reescriu la vida de molts sants amb uns criteris més objectius, tindríem moltíssimes sorpreses i moltes coses a corregir.

Tot i que algunes persones consideraven a sor Pierrette Prat una santa, penso que, per sobre de tot, era una dona i clarissa de carn i ossos. Jo, que la coneixia i vaig tractar en vida, considero que era una persona profundament humana i profundament espiritual. Si ella hagués sospitat que algú volia encimbellar-la, no hagués donat el seu vist i plau. Declaro que el meu objectiu no va en aquesta direcció. M'interessa reflectir el més fidelment possible la

seva vessant humana i espiritual amb la màxima objectivitat possible.

Ella era una persona autèntica, coherent, que sorprenia per la seva actitud espontània i anticonvencional, i que fugia de qualsevol mena de beateria o religiositat artificial. L'Esbós biogràfic de la seva germana Janine, tot i la seva brevetat, ofereix una imatge d'ella real i gens distorsionada.

Sor Pierrette, que irradiava de forma natural el seu amor a Jesús i a totes les persones que tractava, ha estat una religiosa que ha deixat petjada, i és ben normal que hom vulgui saber més coses d'ella. He suggerit en diverses ocasions a les seves germanes de comunitat que escrivissin alguns records i anècdotes que només elles coneixen. Ignoro si a hores d'ara alguna ho ha fet. És possible que prefereixin mantenir el silenci més absolut.

L'any 2018, quatre anys després del seu traspàs, em va semblar oportú redactar aquestes noves notes d'ella a imitació de les Floretes franciscanes sobre alguns episodis significatius de la seva vida. No m'ha mogut en aquesta tasca la pura curiositat mundana, sinó el desig sincer de fixar millor el seu retrat amb nous matisos.

Qui més em va ajudar va ser la Janine Prat, facilitant-me alguns textos i explicant-me algunes anècdotes. Quan la vaig conèixer l'any 2015, de seguida vam connectar. La seva forma de ser, senzilla, afectuosa, i fins i tot la seva veu, em recordaven molt la seva germana Pierrette.

Abans de seguir endavant m'agradaria aclarir algunes qüestions. Aquest nou recull ha sorgit de la meva pròpia iniciativa. Ningú no m'ha manat ni encarregat que el fes. Ben diferent va ser el cas de les tres vides de sant Francesc que va escriure fra Tomàs de Celano per ordre dels seus superiors. Ell, tot i el gran esforç esmerçat en la recopilació i redacció d'aquelles Vides o Llegendes, on va posar tota la seva ànima, va ser criticat dins el mateix orde franciscà, i ell es dol amargament en diverses ocasions. El meu projecte és ben diferent dels que acabo d'esmentar per raons òbvies. En tot cas, m'interessa remarcar el fet de què molts s'apunten a criticar l'obra en curs o acabada i, en canvi, ben pocs a construir-la.

Soc conscient que el meu treball pot ser incomprès i criticat per alguns lectors, que el considerin excessivament imaginatiu i poc rigorós. He actuat amb plena llibertat quant a la forma i estil de redacció dels diversos textos. Admeto que és arriscat i un atreviment imaginar el que hagués pogut dir i pensar sor Pierrette, però és una manera efectiva i vàlida de fer-la propera al lector. M'he basat, a més del meu coneixement personal de sor Pierrette, i dels textos recollits a l'Homenatge que vaig promoure i coordinar l'any 2016, en les dades i documents aportats per la Janine; també en la meva pròpia intuïció, intentant aproximar-me a la seva forma de pensar i de sentir, amb la finalitat de revifar-la a través de la seva pròpia veu i sensibilitat. Ignoro si ho he aconseguit, però el meu propòsit ha estat sincer.

No he pretès compondre uns textos de ficció ni fer únicament uns exercicis literaris al voltant de sor Pierrette, tot i que també ho són. He volgut aproximar-me amb el màxim de respecte possible a la seva vessant humana i espiritual a través d'uns moments clau de la seva vida que considero essencials i significatius. He treballat en aquest recull amb entusiasme i humilitat, sense esperar l'aprovació ni cap lloança de ningú. He fet el que em dictava el meu cor, i he pretès oferir novament un servei als lectors presents i futurs, i a la família franciscana.

LLEGINT LES FLORETES DE SANT FRANCESC

Quan tenia quinze anys m'agradava llegir llibres de vides de sants que el capellà de la parròquia em deixava. Em van delectar especialment les vides de santa Joana d'Arc i de santa Teresa de l'Infant Jesús, que van ser cridades de ben joves a seguir Déu per camins diferents. Es pot dir que durant un temps eren els meus models i heroïnes. Hagués volgut imitar-les d'alguna manera, però no sabia per on començar.

Un dia va arribar a les meves mans el llibre *Les Floretes de sant Francesc*, i amb la seva lectura vaig experimentar una sensació nova i estranya. Em vaig enamorar de sant Francesc i de santa Clara com si els conegués de tota la vida i fossin de la meva família. Semblava que m'estiguessin interpel·lant directament a mi amb les seves paraules i fets. Era una cosa subtil i inexplicable. Tots dos van tocar el meu cor.

Poc després vaig decidir que tard o d'hora em faria clarissa, perquè aquell esperit era el que més s'avenia amb la meva sensibilitat. Vaig anar a conèixer les clarisses que tenia més a la vora, les de Perpinyà, i em van rebre amb els braços oberts. El meu pare, Francesc, coneixedor de la meva incipient vocació religiosa, es va oposar frontalment a la meva pretensió, però no m'impedia visitar les clarisses, amb qui vaig establir una relació d'afecte mútua. Elles

m'estimaven com a una filla i jo vaig trobar en les germanes una nova família. En aquelles visites em sentia molt contenta, m'explicaven aspectes de la vida de sant Francesc i de santa Clara, parlàvem de la meva vocació i participava en algunes de les pregàries de la comunitat.

¿Què és el que em va cridar més l'atenció de *Les Floretes* i de les vides dels sants d'Assís? La frescor i senzillesa dels relats que descriuen els inicis de l'orde. Sant Francesc és un enamorat de Jesús i els seus primers companys volen imitar-lo amb la mateixa ingenuïtat i autenticitat. Francesc ha entès com ningú el missatge de l'evangeli i ho vol practicar amb tota la seva radicalitat. Aquí no hi ha mitges tintes. Ell vol seguir Jesús amb la Dama Pobresa com a valor predominant, en una època en què l'Església havia corromput el missatge original i posseïa moltes riqueses i poder.

El nou concepte de fraternitat que aporta Francesc trenca amb el motlle dels altres ordes religiosos monàstics ja establerts. Ell no vol ser monjo sinó germà. Francesc i Clara no volien ser monjos sinó germans. La diferència és important. De seguida em vaig identificar amb aquest ideal de pobresa, d'amor i de germanor. També em va atreure l'amor a Jesús i a la seva humanitat. Vaig dir-me que tard o d'hora volia pertànyer a la família franciscana.

EL MISTERI

Hi ha experiències personals, profundes, molt íntimes, que costa molt d'oblidar i d'expressar en paraules. Una en particular em va trasbalsar un dia d'estiu del 1946, quan tenia dinou anys, i mentre era en companyia de la meva germana Janine. Ella va ser l'únic testimoni d'aquell fet incompreensible, una mena de gràcia que em va fer tastar una mica l'inefable.

Tot i que l'anomeno "el misteri", en realitat va ser una espècie de somni o estat de consciència singular que em va sacsejar fins a fer-me perdre els sentits. Ignoro si va ser una revelació, però de sobte em vaig sentir fosa en un amor immens, indescriptible, que em va fer perdre la consciència del meu cos físic, una desconexió de la vida terrenal.

Era conscient que tot succeïa en el meu jo interior, però, ¿en quin punt exacte?: ¿en l'esperit?; ¿en el sentiment?; ¿sense els sentits corporals? Jo no puc dir-ho del cert, però era dins meu, qui sap si en la meva persona espiritual o ànima. Del que estic segura és que em vaig trobar en un amor immens, embriagant, saciant, totalitzant.

Jo no podia desitjar més i, per aquesta raó, en sentir que retornava al meu cos, jo cridava, em resistia, tot dient: "¡no, no!". La meva germana es va despertar amb els meus crits. En tornar a la meva consciència habitual li vaig explicar tot

el que havia viscut. Mai no he pogut oblidar aquest instant, ni dubtar del que vaig experimentar.

¿Com i perquè es va produir en mi aquest fet extraordinari? ¿Va ser fruit de la meva pregària? ¿A quines persones han estat concedides unes gràcies similars i perquè? ¿He estat una privilegiada per això? Encara no he trobat resposta a aquestes qüestions. Hi ha persones que, pel que han explicat, han viscut moments semblants al meu, difícils de definir: qui sap si fruit d'una sobtada inspiració o d'una conversió religiosa.

Aquest do tant especial que vaig rebre va obrir la meva consciència a una nova dimensió espiritual: a l'amor de Déu i dels altres, que han estat els eixos centrals de la meva vida.

LA FUGIDA DE CASA

Fa dies que estic angoixada i no dormo gaire. Només la meva germana Janine sap el que estic vivint i passant. He decidit escapar-me de casa dels pares per fer-me monja clarissa. Ja fa bastants anys que voldria ser-ho, però l'actitud negativa del meu pare em sembla del tot insostenible. Acabo de complir els trenta anys i no vull continuar més temps en aquesta submissió paterna.

Ell ja ha fet la seva vida, i ara em toca viure-la a mi. És cert que aquí, a casa dels pares i la germana, em sento estimada, i em fa pena marxar perquè sempre hem estat una família molt unida. Però també em sento ofegada. Són sentiments contradictoris i, en cert sentit, em fan patir.

La decisió ja és presa i no penso tornar enrere. Estic del tot convençuda. No en tinc cap dubte. Fa uns quinze anys que va germinar en mi aquesta idea de fer-me clarissa, i que s'ha anat refermant amb els anys. Les meves converses amb les clarisses de Perpinyà van ser decisives. L'Abbé Llopet també em va ajudar molt a discernir la meva vocació. No m'he trobat sola durant aquests darrers anys.

Ara les coses han canviat de quan era a França. Ja no em conformo amb ajudar la parròquia del meu poble. És la meva vida i la meva vocació que em pertanyen només a mi. Clara d'Assís va fugir de casa dels seus pares a divuit

anys. Jo ho faré als trenta. He esperat molts anys, potser massa anys, però penso que tinc tot el dret a decidir la vida que vull portar. Tampoc no vull desoir la crida de Jesús.

¿Què m'espera en aquesta nova etapa que començaré en el monestir de Pedralbes? Estic segura que seré molt feliç en companyia de les germanes i de Jesús. Fa un temps que l'Abbé Llopet va anar a visitar l'abadessa de Pedralbes, i li va parlar de mi, de la meva vocació i de les dificultats que tenia amb el pare.

D'aquí a pocs dies començaré una nova vida en una família amb segles d'història. He escollit el 25 de març, diada de l'Anunciació a la Verge Maria, una data significativa en el calendari cristià. M'hagués agradat més haver comptat amb el permís del pare, però hi ha certes coses, com la llibertat de les persones, que són sagrades. La meva llibertat és exclusivament meva, i ningú no té dret a decidir per mi.

NOVÍCIA ABANS DE LA PROFESSIÓ

Fa aproximadament un any que vaig entrar en aquest monestir de Pedralbes. No sabia expressar el goig que sento vivint en aquesta comunitat amb les meves germanes clarisses. Feia bastants anys que volia esdevenir religiosa, i les meves expectatives s'han acomplert plenament.

He hagut de superar certes proves perquè la vida en un convent de clausura comporta certa austeritat i renúncies. Un dia vaig sentir dir a una monja gran que el metall s'ha de provar en el foc per a treure-li les impureses. Dedueixo que Déu és el foc i l'ànima el metall.

Avui m'agradaria recordar algunes d'aquestes dificultats que he hagut de passar, igual que l'heroi ha de superar entrebancs concrets per assolir la seva fita. Suposo que aquestes proves no eren gratuïtes i tenien una intencionalitat per a comprovar la meva fortalesa física i humilitat com a novícia.

Una prova de resistència física era carregar i pujar cubells d'aigua per escales sense baranes. També em feien portar un hàbit d'un teixit bast, de tacte aspre i que picava el cos. Però, quan un dia vaig veure com algunes germanes s'aplicaven pràctiques que mortificaven el cos i que tenien més de suplici medieval, llavors ho vaig trobar ridícul i em van venir ganes de riure. Vaig pensar que Jesús demanava amor, no tortures inútils.

Una altra prova, aquesta d'una altra índole, que vaig haver de passar, era que la fruita confitada que la meva mare Felicitat m'enviava al monestir per mi, era menjada per altres germanes davant meu. Quan més endavant la mare i la meva germana es van assabentar que mai havia tastat la confitura, totes dues es van posar a plorar.

Les feines quotidianes en un convent no s'acaben mai. No hi ha temps per avorrir-se. Sempre hi ha coses a fer: la neteja general, rentar i planxar la roba, preparar el menjar, tenir cura de les germanes malaltes, i tantes altres coses. Això en l'aspecte més material o d'organització interna de la comunitat.

En el sentit més espiritual hi ha tasques comunitàries relacionades amb la litúrgia, preparar els cants, que també requereixen dedicació. I finalment, el retir, la pregària individual, l'amor a Jesús i a totes les germanes són elements vertebradors de la meva vida de postulant.

Dintre de pocs dies deixaré de ser novícia i faré els meus vots perpetus. Serà un dels moments més importants de la meva vida perquè em consagraré a Jesús per sempre. Li oferiré el meu cor i Ell esdevindrà el meu Espòs. No em separaré mai més d'Ell ni en aquesta vida ni en la futura. El tinc i el sento sempre dins del meu cor. ¡És tan dolç estimar-lo! Li parlo de tot el què em passa i em sento escoltada. L'estimo amb tota la meva ànima i em sento estimada. ¡Oh, Jesús meu, sigues sempre amb mi!

FENT D'ABADESSA

A la reunió setmanal de la comunitat de clarisses a la Sala Capitular foren tractats diversos temes, tant d'ordre domèstic com espiritual. Rotació de les germanes a la cuina, la neteja, els cants i lectures; i també algunes qüestions externes. L'ambient era cordial i afectuós entre les monges, sobretot després de l'elecció de la nova abadesa sor Pierrette, que havia trencat els vells motllos, d'una certa rigidesa i seriositat, i conduïa les reunions amb una joia i dinamisme sorprenent, fent participar a totes les germanes per igual dels afers de la comunitat.

Ella considerava el seu càrrec, més que una dignitat il·lusòria, un servei vers totes les clarisses. Se la veia contenta i entusiasta, i sabia transmetre aquesta actitud amb una dolçor inigualable. No tenia preferència per cap germana, i totes se sentien acollides i estimades per ella. Tenia el do d'intuir els estats d'ànim de les monges i s'avançava amb una finor extraordinària a les seves dificultats per tal de posar-hi remei amb afecte i sense mai culpabilitzar.

A final de la reunió li agradava de llegir algun fragment de les Vides de sant Francesc i de santa Clara, que servís de guia per a les seves ànimes. El fragment que va llegir aquell dia fou el punt trenta-vuit de la Llegendada de santa Clara, que diu així:

“I no només estima aquesta venerable abadessa les ànimes de les seves filles, sinó que també serveix, i amb zel admirable de caritat, als seus cossos. Així, moltes vegades les recobreix amb les seves pròpies mans contra el fred de la nit mentre dormen, i aquelles que comprèn no estan capacitades per a l’observança del rigor comú, vol que visquin contentes sota un règim més benigne. Si a alguna la torbava la temptació; si, com sol esdevenir, a alguna la colpia la tristesa, cridant-la a part, la consolava entre llàgrimes. Alguna vegada arribava a postrar-se als peus de les afectades per malenconia per alleugerir amb maternals cures la intensitat de la pena. I les filles, agraïdes a les seves bondats, la corresponien amb un total lliurament de si mateixes.”

Sor Pierrette sabia que la malenconia afectava amb especial virulència a les novícies i provocava molt de patiment intern, fins al punt que, en ocasions, algunes vocacions que semblaven sòlides, trontollaven i acabaven desfent-se. Aquella tarda, després de la trobada setmanal i quan tothom marxava a les seves tasques, sor Pierrette li feu un senyal amb els ulls a sor Genoveva perquè es quedés amb ella, ja que per l’expressió del seu rostre s’adonava que ho estava passant malament. Li preguntà sor Pierrette així que es quedaren soles:

-¿Què et passa manyaga, que et veig últimament tant trista?

-No ho sabria expressar del cert, mare abadessa. D'una banda sento molta tristor, i de l'altra he perdut la joia que tenia quan vaig ingressar aquí. No crec que sigui el dimoni, sinó els alts i baixos que viu la meva ànima. ¿Serà una profunda crisi de la meva vocació, o és que el Senyor m'està provant?

Li contestà sor Pierrette:

-Possiblement tinguis raó en totes aquestes coses que em dius, perquè escollir la vida religiosa no és ni ha estat mai una opció fàcil. Totes les aspirants a clarisses han passat per moments difícils i foscos, allò que sant Joan de la Creu anomenava "Nit obscura de l'ànima". És important que ho puguis expressar i que no et trobis mai sola en aquest camí. Estic aquí per escoltar-te i acompanyar-te en tot el que calgui.

Sor Genoveva s'emocionà i quan pogué parlar li digué:

-No em sento sola, però sovint em venen unes ganes irrefrenables de plorar sense cap motiu aparent. He llegit en alguns llibres que el meu mal es diu malenconia. ¿Té cura aquesta malaltia anímica? ¿Me'n podré sortir?

-És molt important que no deixis mai la pregària personal. Jesús és un amic fidel que no t'abandonarà mai. Explica-li cada dia les teves afliccions i sigues constant, encara que et trobis desconsolada i tinguis ganes de plorar. Les llàgrimes no són dolentes i també poden curar l'ànima.

Jesús es compadirà de tu i et farà sentir una pau immensa. Ell t'estima sempre, encara que s'amagui a la teva ànima i et trobis malament. No voldria que la teva desolació et fes patir més del compte. Si continues amb les teves angoixes o dubtes torna a venir a trobar-me i parlem de nou, no una vegada, sinó totes les que calguin.

-Gràcies, mare abadessa, per les seves paraules. Se'm faria molt difícil superar aquesta prova tota sola.

-Preferiria que em diguessis sor Pierrette en lloc de mare abadessa. No tinguis cap por. Coratge, manyaga, que no et deixaré mai sola en aquesta temptació.

Sor Pierrette s'apropà a sor Genoveva i li donà una forta abraçada com faria una mare amb la seva filla. A sor Genoveva se li saltaven les llàgrimes.

-Ara anem totes dues a pregar a Jesús, perquè la pau i l'amor tornin de nou a la teva ànima.

LES DAMES POBRES

El monestir de Pedralbes, fundat l'any 1327 per la reina Elisenda de Montcada, atragué des de l'inici a dames de la noblesa catalana i fou dotat amb propietats i rendes per al seu sosteniment, ben lluny de l'ideal de pobresa franciscana. Fins i tot algunes dones venien aquí amb les seves serventes o domèstiques, algunes esclaves sarraïnes, fet avui impensable. També es produïren lluites de poder i situacions poc edificants. L'ésser humà és de naturalesa fràgil i voluble.

L'abadessa de Pedralbes tenia un gran poder civil i eclesiàstic, que s'anà esfumant a poc a poc. Els segles anaren remoyent les coses i l'antic esplendor del monestir s'ensorrà inexorablement. S'anaren perdent les propietats, les rendes i els privilegis, fins a restar durant el segle XIX en una situació bastant precària.

Avui, en la segona meitat del segle XX estem més a prop d'aquella expressió de "dames pobres", referida a les clarisses. Hi ha molts convents que no arriben en els temps actuals a autofinançar-se, i em consta que alguns passen autèntiques penúries econòmiques, gairebé en situació de pura supervivència.

Les comunitats religioses, propietàries d'edificis tan grans, no tenen recursos per a mantenir-los

adequadament. Aquest és el cas del monestir de Pedralbes, on durant segles s'havien fet poques intervencions, però que necessitava certes obres urgents de manteniment. Als anys 1970 la comunitat de clarisses va subscriure un acord amb l'Ajuntament de Barcelona per tal de cedir la major part del monument i d'obrir-lo al públic. Al mateix temps es preveia l'edificació d'un petit convent a la banda de ponent, on continuar amb la nostra clausura. Recordar que des de l'any 1357, i a petició de la reina Elisenda de Montcada, l'antic Consell de Cent barceloní esdevingué protector i custodi del monestir.

La nostra comunitat s'ha mantingut i es manté gràcies al suport d'alguns benefactors públics i privats. Algunes germanes fan boniques labors de costura que ens aporten alguns petits donatius. Penso que ara tenim les millors condicions per a viure amb una pobresa digna, que ens fa més lliures per dedicar-nos a les coses de Déu. La pobresa i la senzillesa de vida i d'esperit són els aspectes que més identifiquen a les clarisses.

Jo he procurat que aquesta comunitat secular es mantingui cohesionada en l'esperit original de la nostra fundadora santa Clara. La pobresa per si sola i no acceptada de bon grat no és fecunda; cal que vagi acompanyada d'altres virtuts i sobretot de l'amor.

VIURE EN L'ETERNITAT

Porto dies rellegint l'evangeli de Sant Joan. Les paraules que pronuncia Jesús després del sant sopar als seus deixebles són una confirmació de la meva fe i de què viuré eternament en el Senyor. Mai no he dubtat de què serà així. Un dels fragments més clarificadors per mi és quan Jesús diu (Joan, 14,1-3): “Que no es torbi més el vostre cor. Creieu en Déu; creieu, doncs, també en mi. A la casa del meu Pare hi ha moltes estances; si no fos així, ¿us podria dir que vaig a preparar-vos lloc? I quan me n'hauré anat i us hauré preparat lloc, vindré una altra vegada i us prendré amb mi, perquè allà on soc jo, hi sigueu també vosaltres”.

Avui, però, en la pregària, després de la comunió, m'ha semblat viure ja en l'eternitat. Ha estat una intuïció profunda, com una mena de llampec. ¿Com puc morir en la terra i no continuar vivint una vida nova, quan Déu és Amor i jo soc Amor en Ell? Crec que aquest Amor no pot desaparèixer quan s'extingeixi el meu cos: ha de tenir continuïtat més enllà de la meva mort física. Si ja estic unit a Jesús en la fe i en l'Amor, d'alguna manera jo visc en l'eternitat, i no hi ha res que em pugui separar mai més d'Ell.

És evident que aquí, en aquest món físic i limitat, veig només amb els ulls allò que m'envolta i una part de la creació. Però allà, més enllà del vel de la corporeïtat i del

món, hi haurà la visió d'aquesta font inexhaurible de llum i d'amor, i la possessió de Déu serà plena, infinita. ¿Com serà això? No ho sé ni m'ho puc imaginar amb els sentits.

Teresa de Jesús feu servir encertadament el símil del cuc de seda que es transforma en crisàlide i després en papallona, per a evidenciar que la metamorfosi tant física com espiritual és possible encara que no l'entenguem. Mai no he dubtat que l'Amor, l'Aigua Viva, continuarà existint i brollant en mi en la nova dimensió que se'm manifesti i que serà per tota l'eternitat. Confio que no estaré sola en aquell lloc de benaurança, sinó acompanyada per esperits afins, i que hi haurà alguna mena de comunicació espiritual.

LA DARRERA CARTA

Fa temps que soc conscient que la meua vida es va consumint lentament. És la constatació de què la meua malaltia va progressant dia rere dia. Desconec quan de temps viuré encara, però he decidit escriure la darrera carta a la meua germana Janine per acomiadar-me d'ella, perquè quan s'esdevingui el meu inevitable traspàs estigui preparada i pateixi el mínim possible. Sempre hem estat molt unides.

Aquesta nit d'estiu em ve a la memòria tot el que vaig viure a dinou anys quan ella m'acompanyava, i que he anomenat "el misteri". Com ja ho he explicat en un capítol anterior, no em detindrè ara de nou.

"La meua ben estimada Janine,

"Em sembla que vaig a partir cap al cel abans que tu, tot i que tu sempre has desitjat ser la primera, però com la primogènita més gran és normal. És per aquesta raó que jo et deixo aquestes línies, que voldria consoladores, serenes, davant l'eternitat.

"Nosaltres hem tingut la gràcia de tastar una mica allò que podrà ser aquesta Vida nova i eterna, que no compremem i que ens semblava impossible que pogués existir. ¿Te'n recordes de les nostres converses al castell?

El Senyor ha tingut pietat dels nostres dubtes, de la nostra ínfima coneixença religiosa (...).

“Tu no has conegut potser aquest misteri, però sí, tu l’has acceptat, ja que mai més no has retornat sobre els teus dubtes, tu has cregut com jo, fins a dir-me un dia per telèfon: <<nosaltres, amb l’experiència que vam tenir, no perdrem mai la fe>>. Jo vaig ser feliç d’aquesta frase que no he oblidada. Jo et recordo aquesta beneïda nit d’estiu per consolar-te de la nostra <<separació>>. ¿Podrem nosaltres estar separades mai més, després d’una vida tan unida, en un amor fraternal tan intens, un sol cor i una sola ànima? (...).

“Jo marxo, però romanc amb tu, en Jesús. Jesús és en nosaltres i nosaltres en Ell, llavors, impossible la separació. Aviat ens retrobarem en l’Amor. Sigues valenta, no et deixis arrossegar per la depressió, no et desconcertis, confia!!!

“Nosaltres continuarem aviat el nostre amor amb els nostres pares, el nostre germà petit Robert, tots aquells que nosaltres hem estimat. Jo et dic, doncs, ¡ja reveure! Fins a ben aviat, fins a sempre.

“Jo t’abraço amb tota la meva ànima, amb tots els teus. La teva germaneta,

Pierrette, osc”

DIÀLEG AMB JESÚS

S'esdevingué que una nit de mitjan juny sor Pierrette no podia dormir degut als forts dolors que li provocava la seva malaltia des de feia bastants mesos i que havia esdevingut terminal. No sabia com posar-se al llit. El dolor era insofrible. Era impossible dormir en aquelles condicions.

De sobte va sentir una crida interna per anar al cor petit de l'església. Avisà discretament la seva germana cuidadora, i totes dues es dirigiren cap a l'església. Era passada la mitjanit. S'agafà ben fort del braç de la germana i a través del llarg passadís s'adreçaren cap al temple. ¿Què l'impulsava a anar allà a aquestes hores intempestives?

Poc abans d'arribar-hi pregà a la germana que l'esperés a la porta del cor, perquè volia acompanyar a Jesús sacramentat i pregar una estona tota sola. La germana assentí amb un somriure i un gest de tristesa alhora.

Sor Pierrette volia conversar amb Jesús per oblidar el seu patiment físic. Es va seure al costat del sagrari, com si algú que estigués a dintre pogués escoltar-la de tant a prop. Brillava una llàntia tremolosa que un vent invisible feia oscil·lar. Mirava fixament aquella llumeneta i es limità a xiuxiuejar en veu baixa:

-Jesús, Jesús, Jesús...

Així va romandre uns minuts. Pronunciar aquest nom la tranquil·litzava i li feia oblidar allò que la corcava per dintre.

-¡Oh Jesús meu, Jesús meu, Jesús meu!...

Arribà un moment que, entre el murmuri de la seva veu, repetida com un mantra, li semblà escoltar el seu nom. Es girà d'una banda cap a l'altra, però no veié ningú. Era completament sola. ¿Què potser el dolor la feia al·lucinar? Qui sap si la medicació que prenia per la malaltia era massa forta. No, no podia ser. Tornà de nou a escoltar el seu nom ben clarament diverses vegades.

-Sor Pierrette, sor Pierrette, sor Pierrette...

El to d'aquesta veu, en el silenci absolut de la matinada, s'anava repetint a les seves oïdes i ressonava dintre del seu cor. Ella, tancant els ulls, demanà:

-¿Qui ets?

La mateixa veu respongué:

-Soc Jesús, a qui estàs cridant sense parar.

-¡Oh Jesús meu!, he vingut a trobar-te per fer-te companyia i parlar amb tu. Crec que sempre estàs amb mi, que escoltes les meves pregàries, però tenia el desig fervent d'estar a soles amb tu.

-¿Què vols de mi sor Pierrette?

-Res en particular. Dir-te de nou que t'estimo i conversar una estona amb tu, perquè el dolor no em deixa dormir.

-Encara que mai no t'ho hagi dit, tu saps que ets una de les meves ànimes preferides i més estimades del meu cor.

-¡Oh, Amat Jesús!, ¡quants anys de felicitat he viscut en aquest monestir de Pedralbes! Fa cinquanta-set anys que vaig entrar aquí i per mi ha estat com viure en el paradís. El teu amor sempre ha estat present a la meua vida i m'has omplert de totes les benediccions possibles. Gràcies per haver-me estimat tant. He estat la persona més feliç del món. Ara sembla que vols cridar-me al teu costat, almenys això és el que intueixo.

-És cert això que dius. Veig com el teu cos es va consumint a poc a poc, i t'estic preparant una estada amb mi al paradís.

-¡Oh Jesús meu! ¡Tant de temps esperant aquestencontre!
¡Tants anys delejant la teva vinguda! No he viscut mai pensant en la recompensa del cel. He estimat perquè era el que sentia havia de fer, sense esperar mai cap guardó. Estimar per mi ho era tot, perquè era l'únic que em feia feliç. Ara que em crides a la teua presència per sempre, no sé què dir.

-No cal que diguis res, ja que conec el que penses i sents abans de què ho expressis. ¡M'has estimat tant i has donat tant d'amor a les teves germanes clarisses! ¡Fins i tot sentia

els batecs del teu cor! No tinguis cap por perquè el teu amor no s'acabarà amb la teva mort, sinó que durarà eternament.

-¡Oh, el meu dolç Jesús! ¿Com podré agrair-te tantes mercès que m'has donat sempre? Jesús, t'estimo ara i per sempre. Jesús, t'estimo eternament. Jesús, et dono el meu cor. Jesús, gràcies per tant d'amor que m'has regalat, gràcies per tanta felicitat. No et retardis més i porta'm amb tu; sento que la malaltia em va esgotant implacablement el meu fràgil cos i no podré resistir gaire més temps així.

-Estimada meva, no passis més angúnies. En uns dies et vindré a buscar, i no experimentaràs mai més dolor, sinó la joia eterna.

-Gràcies Jesús, gràcies. T'espero en el moment que sigui la teva voluntat.

Sor Pierrette després de dir això restà en silenci. Commoguda, li queien unes grosses llàgrimes dels seus ulls; llàgrimes d'emoció, de dolor i de felicitat alhora. Era conscient que aquest diàleg amb Jesús, el seu Amat, seria un dels darrers que tindria amb Ell en aquest món. Després de tants anys de conversa i pregària ininterrompuda, dia rere dia, ara era molt diferent. Es trobava davant l'eternitat i devia afrontar tota sola el seu darrer repte amb decisió i coratge. Mai no havia dubtat de la seva fe i amor per Jesús, i sabia que era a punt de començar una vida nova. S'estava acomiadant de la seva vida terrenal i del seu cos físic, però estava convençuda que la seva ànima no moriria, que li

esdevindria quelcom semblant a la crisàlide quan es muda, i és a punt de transmutar-se en una papallona i volar. Aquesta comparació l'havia llegida en Santa Teresa de Jesús, i ho creia fermament. Ella era preparada per emprendre el vol definitiu sense cap mena de por.

Amb les emocions viscudes i l'esgotament que sentia es quedà endormiscada. Li semblà trobar-se surant a sobre d'uns núvols blancs en un àmbit desconegut, i que li recordava aquelles il·lustracions del Paradís de Gustau Doré a la Divina Comèdia. L'embolcall del seu cos quasi era transparent o translúcid i es movia amb una facilitat increïble. De cop i volta aparegueren a la llunyania unes fileres interminables d'éssers angèlics entremig dels núvols i que, a mesura que s'anaven apropant, entonaven uns càntics inefables. Ella, o millor dit, la seva ànima intentà d'afegir-se a aquella milícia celestial de forma espontània. Quan s'apropà aquella corrua interminable, observà que moltes d'aquelles presències etèries la saludaven i somreïen com si la coneguessin. Li semblà de reconèixer dues d'aquelles figures, que la saludaven pel seu nom: eren sant Francesc i santa Clara.

Tanmateix, quan era a punt d'arribar al seu costat, tingué una sensació estranya, com si caigués bruscament per un precipici en qüestió de segons. El cop sec d'una porta l'havia despertada. Era la germana cuidadora clarissa que, preocupada de tant esperar a fora de la capella del cor, havia obert la porta enmig del silenci nocturn. Sor Pierrette

en un primer moment restà confusa per aquell ensurt inesperat.

Després de somriure a la germana li digué que s'havia quedat adormida. Uns instants després s'incorporà, agafà el braç de la cuidadora i repengueren la tornada. De camí cap a la seva cel·la, a través dels passadissos en penombra, li explicà a la seva germana amb tota naturalitat possible que havia conversat amb Jesús i que havia tastat un bocí del paradís.

ACOMIADANT-SE DELS SEUS FAMILIARS

El dia de sant Pere, 29 de juny del 2014, quan sor Pierrette ja sabia que tenia una obstrucció intestinal i li quedaven pocs dies de vida, va telefonar a la seva germana Janine, i li va dir:

-¿Has dinat? ¿Estàs assegurada? Haig de dir-te una notícia molt bona per mi, però dolenta per a tu. El metge m'ha dit que em queda una setmana de vida. No vingueu ara, perquè m'han de donar la extremunció.

La Janine no va fer cas, i acompanyada d'alguns familiars hi anaren tot seguit al monestir de Pedralbes. Van trobar sor Pierrette tranquil·la i contenta per la nova vida que l'esperava. Estava fermament convençuda i creia que viuria l'eternitat amb el Crist en una sensació d'amor immens.

La van extremunciar. Al llit totes dues germanes van cantar algunes cançons en francès de la seva infantesa. ¡Com es devien mirar l'una a l'altra, sabent que en pocs dies s'acomiadarien per sempre! ¿Quines emocions devien experimentar en aquells moments, elles que sempre havien estat tant unides?

A la cel·la de sor Pierrette penjava un pirogravat sobre fusta molt bonic del rostre de Jesús, fet per una artista religiosa anònima, on a sota de tot hi havia una frase en

francès de l'evangeli de sant Joan que diu: "Pierrette, ¿m'aimes-tu? Pais mon brebis" (Pierrette, ¿m'estimes? Pastura el meu ramat). L'amor a Jesús, i tenir cura de la seva comunitat, són les dues coses a les que es va lliurar en cos i ànima. Sor Pierrette estava serena, amb un sentiment de pau i joia d'haver fet el seu camí i esperant el retrobament amb Déu.

Durant la seva darrera setmana es va acomiadar dels seus nebots i altres coneguts amb gran serenitat. Ella els explicava coses per distreure'ls i, entre aquestes hi havia l'anècdota de què no podia tastar el vi pels efectes negatius que li provocava, i els hi feia riure.

La seva doctora, que també ho era de la comunitat, es va convertir en una amiga íntima seva. Justament aquella setmana es trobava fora, de vacances. El metge que la va atendre, no li va voler facilitar calmants pel dolor i va patir moltíssim, un patiment absurd que s'hagués pogut estalviar.

¿Què devia viure i sentir sor Pierrette en aquelles darreres jornades, quan era a punt d'iniciar el gran viatge? Ho podem imaginar en part. Acompanyada de les seves estimades germanes i familiars, i preguntant com sempre ho havia fet, sabent que li quedaven poques hores en aquest món. Ella, mentre que fou abadessa, va acompanyar a moltes germanes en els seus darrers moments; es devien sentir confortades de morir escoltant les seves paraules a

cau d'orella i bressolades pels seus braços de mare amorosa. Les paraules que deia a les agonitzants les podem intuir.

Ara, acomplerta la seva missió, li tocava el torn a ella. Havia dit que aquí estem de pas i que la vida de la matèria li era indiferent. Davant del moment suprem de marxar d'aquest món, sor Pierrette devia anar del tot segura a l'encontre de Jesús, el seu Amat, tot expressant-li el seu amor...

LA PECADORA UNGINT ELS PEUS DE JESÚS

Aquesta escena de l'evangeli de sant Lluç (Lluc 7, 36-50) és una de les meves preferides. Una dona considerada pecadora, quan s'assabenta que Jesús és a casa d'un fariseu convidat a dinar, decideix apropar-se on és ell amb un flascó de perfum i mostrar-li el seu sincer penediment. És curiós que no demani permís per entrar ni digui cap paraula. Senzillament es limita a fer uns gestos carregats d'una evident intencionalitat.

La dona s'apropà per darrera del divan on Jesús era estès, cap als seus peus nusos, i, sense més preàmbuls, començà a banyar-los amb les seves llàgrimes i netejant-los amb els seus cabells, tot besant-los, alhora que vessava sobre ells el perfum.

No cal dir que aquesta situació va incomodar molt el fariseu que havia convidat a Jesús, i no atrevint-se a expressar el que pensava, Jesús ho percebé de seguida pels seus gestos i mirada. Llavors li explicà un símil entre dos deutors que devien diferents quantitats de diners a un creditor. El fariseu, sense dubtar, respongué que estimaria més a qui hagués condonat més deute. Jesús li ho confirmà, però tot seguit aprofità per a relacionar l'actitud de benvinguda a la casa d'ell i de la dona.

Deixà en evidència el fariseu, que possiblement es considerava un bon complidor de la llei, però que no era capaç de valorar un penediment autèntic ni commoure's

davant aquella prova d'amor. Li digué al fariseu: "Li són perdonats els seus pecats, perquè ha estimat molt". I a continuació digué a la dona: "Els teus pecats et són perdonats". Els convidats es quedaren perplexos. I afegí, dirigint-se a la dona: "La teva fe t'ha salvat, ves-te'n en pau".

Aquesta escena evangèlica m'encanta perquè és d'una gran humanitat i intensitat emocional. La dona s'apropa amb determinació a algú que intueix la comprendre i no li retreurà el seu tèrbol passat. I sabent-se compresa i estimada per Jesús arrenca a plorar de forma adolorida. No gosa alçar la vista, i amb les grosses llàgrimes que li cauen i els seus cabells neteja els peus de Jesús, vessant-li el perfum. Hi ha molta simbologia en tots aquests gestos. Les llàgrimes d'aquesta dona són una mostra clara del seu penediment i del seu amor. Li han purificat l'ànima. La misericòrdia de Déu i de Jesús envers els pecadors és infinita. Ell és el Bon Pastor de totes les ovelles, però en especial de les que s'han extraviat.

Sempre que escolto o llegeixo aquest episodi de la pecadora unguent els peus de Jesús em commoc i em venen ganes de plorar. És una de les escenes més tendres i humanes de Jesús. Aquí hi ha resumit tot l'esperit i el missatge de l'evangeli. Jesús acull cada ànima amb bondat i amor, sense jutjar-la.

EPÍLEG

Algunes Floretes de la vida de sor Pierrette Prat és un conjunt de dotze textos relatius a alguns moments clau de la seva existència, una mena de síntesi-resum biogràfica, amb les limitacions òbvies que això comporta. El text final “La pecadora unguent els peus de Jesús” és clarament diferent dels anteriors; es tracta de la reflexió d’un episodi evangèlic que sor Pierrette esmenta de forma emfàtica al seu “Testament espiritual” i que devia ser un dels seus preferits.

Qui em va inspirar realment la redacció d’aquests escrits va ser la seva germana Janine Prat, la qual, a més de l’Esbós Biogràfic recollit a l’Homenatge publicat l’any 2016, em va facilitar alguns textos seus i em va aportar informacions del tot inèdites. Sense la seva col·laboració, aquestes “Floretes” no haguessin vist mai la llum, i per aquest motiu estan dedicades a ella.

A mi m’hagués agradat escriure una Vida més extensa de sor Pierrette Prat, a imitació de les antigues Biografies franciscanes, però amb les poquíssimes dades recollides a les que he tingut accés era un projecte impossible. La seva vida de clarissa durant cinquanta-set anys al monestir de Pedralbes és un període prou extens com per generar nombrosíssimes històries i anècdotes de gran riquesa humana i espiritual, però aquesta opció no ha estat

considerada per les seves germanes de comunitat. Malgrat això, no em vaig donar per vençut, i un dia se'm va ocórrer escriure un diàleg fictici entre sor Pierrette i Jesús. Aquella idea va fructificar, i a continuació vaig pensar en redactar altres evocacions literàries d'ella de moments decisius de la seva vida. Vaig seleccionar alguns episodis vitals dels que tenia informació certa, i sense dubtar em vaig llençar a escriure amb total llibertat.

Un altre estímul important va ser la lectura d'algunes Biografies o Llegendes de sant Francesc i de Santa Clara del primer segle franciscà, el que es coneix com a *Fonts Franciscanes*. La nova vida de Francesc d'Assís de Tomàs de Celano descoberta l'any 2014 i publicada poc després per Jacques Dalarun, titulada *Vida del nostre benaurat pare Francesc*, em va interessar molt. Que després de gairebé vuit segles ens hagués arribat una nova vida de Francesc, de Celano, síntesi-resum de la *Vita Prima*, ho considerava una mena de miracle.

Em vaig interessar pel primer biògraf de Sant Francesc, i a través de la lectura atenta dels pròlegs o justificacions de les seves obres, vaig entendre el sentit de la seva feina i les emocions contraposades que va experimentar. Tomàs de Celano, que tenia unes capacitats innates com a biògraf, ocupació on va posar tota la seva ànima, va ser criticat dins el mateix orde per haver escrit massa llarg i dit coses de determinada manera, i això, ens confessa, li va aportar una amargor interna. A cada nova obra que Celano escriu es

vol justificar davant dels lectors, en un gest de prevenció i humilitat. Malgrat les seves reticències comprensibles, que fos el biògraf oficial i que sempre havia escrit per ordre dels seus superiors, ens ofereix uns textos realment extraordinaris.

Llegint a Celano vaig arribar a la conclusió de què si jo havia conegut personalment a sor Pierrette, i havia tingut accés a documents i informacions seves, tenia tot el dret a escriure-ho, tot i que ningú més ho volgués fer. Això em va tranquil·litzar molt i reafirmar en el convenciment que estava fent el que em tocava i dictava la meva intuïció.

Vaig escriure amb una determinació i fluïdesa que em van sorprendre, com si algú m'anés dictant. Les idees i paraules acudien a mi amb una claredat extraordinària. Vaig corregir molt poc. Sentia que, d'alguna manera, sor Pierrette Prat se'm feia novament present. Va ser una escriptura fàcil, ininterrompuda, lliure, espontània, que brollava d'algun lloc de dins meu.

Escrivint a mà aquestes "Floretes" m'he identificat plenament amb els autors i compiladors de les primeres Llegendes franciscanes que treballaven als *Scriptoria*. Es tracta d'una labor que serveix i servirà per a fixar en la memòria dels coetanis i de les futures generacions a un personatge de gran vàlua humana i espiritual.

Considero que val la pena recollir i conservar per escrit totes les notícies possibles d'aquesta religiosa clarissa que

va deixar una empremta inesborrable en totes les persones que la van conèixer i tractar. La memòria humana és molt fràgil i en pocs anys s'aniran diluint els seus records. Quan hagi passat aquesta generació i hagin desaparegut totes les persones que conegueren a sor Pierrette Prat, ¿què és el que romandrà del seu pas per aquest món? Fonamentalment els textos.

En aquest sentit, he considerat que aquestes pàgines, que han romàs manuscrites durant set anys i que només havien llegit unes poques persones, valia la pena imprimir-les i difondre-les, com una contribució més que ajudarà a preservar el seu llegat.

Josep Lluís Bronchal

CARTES DE CLOENDA

Benvolgut Josep Lluís,

Em vas demanar unes línies com a cloenda del teu escrit i, després de llegir aquestes pàgines molt atentament i amb l'emoció que encomanen, crec que el format més adient és l'epistolar. Una carta, per acompanyar discretament el teu text, fent ressò del què hi dius de la nostra estimada Pierrette amb el respecte, admiració i afecte que destil·len totes i cadascuna de les pàgines i que tant comparteixo de la primera a l'última.

Has fet un treball exquisit, dictat directament pels sentiments que la nostra amiga despertava en tothom que vam tenir la sort de conèixer-la i que ens va deixar entrar, ni que fos per una escletxa, en el seu gran cor. Admiro les ganes que hi has posat i comprenc la teva frustració en no rebre, gens ni mica, l'ajut de les germanes de comunitat que amb tantíssimes anècdotes i experiències podrien haver enriquit el teu text, i el coneixement més profund i més humà del seu perfil estimat.

La vas conèixer fa molts anys i el seu tarannà humà, senzill, sensible i proper et va captivar, amb el millor dels sentiments... ens ha passat a tots. Menuda i riallera ens enamorava per la seva lluentor i autenticitat.

Per a mi va ser un puntal i un suport immillorable, en els moments que els problemes personals i els derivats de la meva tesi sobre Pedralbes, em feien defallir... mai no va deixar de donar-me ànims, paraules amoroses com una mare-amiga, agafant-me sempre la mà. Em va brodar fins i tot un mocador que tinc com a penyora estimadíssima i em va facilitar de moltes maneres la feina fins el darrer minut del meu treball.

Dissortadament, pels que voldríem de tot cor que encara estigués amb nosaltres, enriquint les nostres vides, la malaltia la va atrapar i, injustament, va haver de patir i no li vam poder evitar. En aquells mesos ens vam escriure moltes cartes i ella agraïa com una nena petita, les coses que li deia, i celebrava que estiguéssim unides en l'escriptura. En una de les darreres coses que va poder escriure, molt a prop de la mort, em deia que, pensant en marxar, estava "felicíssima"... la qual cosa he rellegit moltes vegades, omplint-me sempre d'admiració i d'enyorament alhora.

La seva marxa ha estat un empobriment molt gran pels qui l'hem estimada tant... i ara que el monestir està buit, el sentiment és esborronador. Ella veia clarament que la comunitat no tenia relleu i bé que li preocupava, i va fer tot el què va poder per evitar aquesta desfeta final, però no ha estat possible perllongar la vida i la història d'aquesta casa tan estimada. Ara el silenci de les parets ens corprèn i una

angoixa dolorosa ens rebrega l'ànima. Sortosament la nostra estimada Pierrette no ho ha hagut de patir, és l'únic consol.

Un text com el teu, Josep Lluís, tan sincer i acurat, posant tot el cor en cada paraula i l'admiració sincera per arreu, sorprèn i emociona, i transmet enormement tot el que vols que els altres coneguin de la intel·ligent, valenta i esplèndida dona, clarissa, abadessa i amiga absolutament inoblidable. Gràcies per haver-lo escrit.

Una molt afectuosa abraçada.

Carolina Camañes

Sant Cugat del Vallès, 8 de setembre del 2025

Estimat Josep Lluís:

(...) Volia dir-te que va arribar el sobre amb les fotocòpies del teu escrit *Algunes Floretes de la vida de sor Pierrette Prat* que vas enviar-me per correu postal.

M'ha agradat molt llegir aquestes pàgines escrites des del cor. Gràcies per les hores de feina que hi has dedicat. Però, sobretot, pel respecte i l'afecte que mostres envers la persona de la nostra estimada sor Pierrette.

Gràcies de cor, Josep Lluís! (...)

El teu germà,

Ignasi-M. Anzizu

Girona, 10 de febrer del 2019